U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **nezl. Y. O.**, zast. JUDr. Davidem Kojzarem, advokátem se sídlem Lidická 784, Kralupy nad Vltavou, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017, čj. OAM -719/ZA-ZA11-K10-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 7. 2018, čj. 75 Az 7/2017-86,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci JUDr. Davidu Kojzarovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která mu bude proplacena do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně, státní příslušnice Ukrajiny, požádala dne 22. 8. 2016 v ČR o mezinárodní ochranu. Z údajů poskytnutých k žádosti a z pohovorů, vedených s žalobkyní a jejím otcem v průběhu řízení, vyplynulo, že bydlela sama s matkou na Ukrajině ve městě Balta v Oděské oblasti. Na začátku školních prázdnin v roce 2016 se přestěhovaly za matčiným partnerem do Mariupolu, kde matka dělala dobrovolnici ve válce. Jednoho dne se matka nevrátila domů. Několik dní na ni žalobkyně čekala, zkoušela jí také volat, ale její telefonní číslo bylo nedostupné. Partner matky se o žalobkyni nechtěl starat, proto ji odvezl zpět do Balty ke kamarádce matky. Na Ukrajině žalobkyně neměla kromě matky žádné jiné příbuzné, se kterými by byla v kontaktu. Její otec, státní příslušník Ukrajiny a Izraele, žil v ČR, kde mu byl udělen trvalý pobyt. Poté, co se otec dozvěděl o nastalé situaci, vydal se pro ni automobilem do Balty a odvezl ji do ČR. Zde žila žalobkyně v otcově domě a začala chodit do základní školy. Při pohovorech žalobkyně vypověděla, že o matce nemá žádné zprávy. Její zmizení nemohla nahlásit na policii, jelikož byla nezletilá. Pamatuje si, že v tomto smyslu podnikal kroky partner matky, ale již s ním není v kontaktu, a proto nezná podrobnosti. V případě návratu zpět na Ukrajinu se obává toho, že tam bude sama a nebude mít kam jít. Pokud by se matka objevila,

žalobkyně by ji dle svých slov jela navštívit na Ukrajinu, ale poté by se chtěla vrátit zpět do ČR, kde má lepší studijní příležitosti.

[2] Otec žalobkyně popsal, že na Ukrajinu se žalobkyně nemůže vrátit, jelikož je v podstatě sirotek a nemá se kam vrátit. Není možné posílat nezletilé dítě zpět na Ukrajinu, kde je válka. Do doby, než bude žalobkyni 18 let, chce otec na žalobkyni dohlížet. Dodal, že i kdyby se matka žalobkyně našla, nečekalo by na Ukrajině dceru nic dobrého. Jeho bývalá žena je totiž závislá na alkoholu a často mění partnery. K otázce žalovaného, proč nemůže odjet zpět na Ukrajinu spolu se svojí dcerou a pečovat tam o ni, otec uvedl, že v ČR má firmu, dům a kořeny. Vše dobré by prý vyměnil za špatné. V nezbytném případě by raději odjeli do Izraele. Na otázku, zda se snaží legalizovat pobyt dcery také jiným způsobem, otec odpověděl, že podání žádosti o mezinárodní ochranu je nejrychlejším řešením. Pokud existuje jiný způsob, zařídí to. Dceřinu situaci prý popsal na OAMP v Ústí nad Labem, kde mu poradili, aby požádal o azyl.

[3] Rozhodnutím označeným v záhlaví žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobkyní uplatněné skutečnosti nespadají pod zákonem vymezené důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud názoru žalovaného přisvědčil a výše specifikovaným rozsudkem žalobu zamítl.

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností. Zdůrazňuje, že je nezletilou osobou a jejím jediným dosažitelným rodinným příslušníkem je otec, který se dlouhodobě nachází na území ČR. Situace v místě jejího bydliště je pro nezletilou dívku bez dozoru značně nebezpečná, je tam mnoho vojáků. Žalovaný se však těmito skutečnostmi nezabýval, tvrzení stěžovatelky nevyvrátil a neprovedl žádná skutková zjištění. Namísto toho dospěl k formalistickému závěru o tom, že azylový příběh stěžovatelky není věrohodný. Postup žalovaného krajský soud akceptoval a pochybení žalovaného v napadeném rozsudku neřešil.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. O přijatelnou kasační stížnost se může jednat mimo jiné v případě, že je v napadeném rozhodnutí krajského soudu zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (viz usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS). Stěžovatelka explicitně neuvádí důvod přijatelnosti své kasační stížnosti. Z kasační stížnosti však vyplývá, že její přijatelnost spatřuje právě v pochybení krajského soudu, který se podle jejího názoru spokojil pouze s obecnými tvrzeními žalovaného a odkazy na judikaturu, a nezohlednil, že žalovaný závěr o nenaplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany nepodložil konkrétními skutečnostmi.

[6] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[7] Nelze souhlasit se stěžovatelkou, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nezabýval skutečnostmi, které stěžovatelka a její otec popsali v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Je pravda, že žalovaný na několika místech v napadeném správním rozhodnutí poukazuje na účelovost žádosti a nevěrohodnost stěžovatelčina azylového příběhu. V této souvislosti žalovaný poukázal také na časový odstup mezi opuštěním vlasti a podáním žádosti, proti čemuž stěžovatelka brojí v kasační stížnosti. I přesto však žalovaný uvážil všechny skutečnosti, které stěžovatelka a její otec uvedli v průběhu řízení, a podrobně posuzoval,

zda naplňují některý z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Nutno podotknout, že rámec zjišťování skutkového stavu v řízení ve věcech mezinárodní ochrany utváří žadatel o mezinárodní ochranu svými tvrzeními, neboť jen on sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil (srov. rozsudek ze dne 7. 12. 2005, čj. 4 Azs 151/2005-86). K vylíčení svého azylového příběhu přitom žalovaný poskytl stěžovatelce dostatečný prostor, v průběhu azylového řízení konal také doplňující pohovory, při kterých se jí a jejího otce dotazoval na detaily popsaných skutečností.

[8] Jak vyplynulo z pohovorů v průběhu azylového řízení, důvody pro udělení mezinárodní ochrany stěžovatelka spatřovala ve skutečnosti, že na Ukrajině probíhá válečný konflikt a nemá se tam o ni kdo postarat. Žalovaný se proto zabýval především bezpečnostní situací ve městě Balta v Oděské oblasti, odkud stěžovatelka pochází. Uvedl, že bezpečnostní situace v této oblasti je dlouhodobě stabilní a nedochází tam k žádným konfliktům. Podle žalovaného není důvod se domnívat, že by se konflikt probíhající v Doněcké a Luhanské oblasti rozšířil i do další části země. Tento závěr opřel o aktuální zahraniční zprávy. Dále žalovaný posuzoval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situaci stěžovatelky. V rozporu s tvrzením stěžovatelky přitom vzal v potaz také skutečnost, že stěžovatelka není zletilou osobou. Dospěl však k závěru, že její otec i s rodinou pobývající v ČR jsou ukrajinskými státními příslušníky a nic nebrání zpětné integraci celé rodiny ve vlasti stěžovatelky. Nadto žalovaný zdůraznil, že stěžovatelka může k vyřešení své pobytové situace využít institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. I pokud by musela ke splnění podmínek tohoto zákona nejprve vycestovat z území ČR, není podle žalovaného tato skutečnost ve stěžovatelčině případě v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

[9] Výše uvedenou argumentaci stěžovatelka v kasační stížnosti zcela přehlíží. Odůvodnění žalovaného stran věcného posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nelze považovat za nedostatečné. Krajský soud se proto nemohl dopustit zásadního pochybení, pokud postup žalovaného akceptoval a odůvodnění věcně přezkoumal. NSS tedy neshledal důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky (srov. bod [5]). Proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.

[11] NSS dále ustanovenému zástupci přiznal odměnu za zastupování (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Jde o odměnu za jeden úkon právní služby (kasační stížnost) v částce 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky), celkem tedy 3 400 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem DPH, soud proto zvýšil odměnu o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 % z částky 3 400 Kč, celkem tedy odměna činí 4 114 Kč. Tato částka bude zástupci vyplacena z účtu NSS do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. října 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu